

BUTLLETÍ

D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA
(FEDERACIÓ DE BARCELONA-CIUTAT)

RAMBLA DE
CATALUNYA, 26

TELÈFONS
13112 - 13113 - 13114

Any 1

Barcelona 6 d'agost del 1937

nº 162

ELS HOMES D'E. R. C.

Miquel Guinart.

Reproduïm del diari "LA HUMANITAT" del 31 del proppassat juliol l'interviu feta al nostre president de la Federació de Barcelona-Ciutat:

"Una vida consagrada al servei de Catalunya: Miquel Guinart. Als vint anys, era dirigent d'una entitat adherida a Unió Catalana i exercia generosament de professor de gramàtica catalana. Milità des de la seva fundació a la U.F.N.R. que acabdillaven Carner, Coromines, Sunyol, Lluhí, Rissec, Vallés i Ribot... Fou component del Comitè Central de les Joventuts d'aquell Partit, amb Campalans, Rovira i Virgili, Josep M. Pi i Sunyer...

En extingir-se gradualment la U.F.N.R. la darrera entitat que restà a Barcelona i que regia les nombroses forces que es sostenien encara a Catalunya i inspirava "El Poble Català", òrgan del Partit, comptava amb un nucli d'homes fidelíssims, entre els quals hi havia Guinart, que ocupava la vice-presidència.

Periodista, havia estat redactor de "El Poble Català", de diversos setmanaris polítics de lluita i director durant quinze anys de "La Veu de Sant Martí". Ocupà la vice-secretaria de l'Associació de Periodistes.

Els organismes, però, en els quals ha dedicat les seves principals activitats, durant una dècada, han estat el C.A.D.C.T., l'A.P.E.C. i l'Ateneu Humanitat.

En els temps de la dictadura, formà part del Comitè que aplegava un estol d'homes de tots els matisos liberals del país -des de Maurin i Carrasco, que conspiraven per a sortir d'aquell règim.

Es el fundador legítim d'E.R.C. El Casal Català Martinenc, que avui presideix Guinart, era el lloc habitual de reunió d'un nucli de patriotes que es comunicaven amb Macià, que era a l'exili des d'on trametia les seves orientacions, en virtut de les quals s'estructurava un gran partit catalanista, que als vuit dies de creat es fongué amb tots els partits i forces similars que es reu-

6 d'agost del 1937

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

niren al Foment Republicà de Sans i formaren E.R.C.

El 6 d'octubre l'ensopegà ocupant un càrrec en el Comitè Executiu de la Federació de Barcelona. Desaparegut Dencàs que la presidia, Guinart va promoure la reunió del Comitè Executiu - que sempre actuà regularment - i el Comitè designà Miquel Guinart, president accidental de la Federació.

El 19 de juliol trobà Guinart ocupant aquella presidència accidental. I com que té un alt sentit del compliment dels càrrecs que el Partit li confia, va creure en aquells moments que com a president de la Federació i com a diputat per Barcelona al Parlament català, tenia el deure de lliurar-se íntegrament a la causa i que la sort d'E.R.C. i de Catalunya li exigien de jugar el paper que les circumstàncies li encarregaven. I sense vacilar ho feu així.

Sota la seva responsabilitat, el 21 de juliol la Federació anava a ocupar els grans locals de la Rambla de Catalunya, 26 i Passeig de Gràcia, 18. Alhora el Govern de la Generalitat el nomenava interventor prop de les empreses de Llum i Força de Catalunya.

I foren creades les milícies d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Casal de la Rambla de Catalunya fou convertit en Caserna. I el Comitè Executiu de la Federació de Barcelona es trobà des d'aleshores absorbit per l'especialíssima tasca "militar" que caigué al damunt.

Miquel Guinart, fou aleshores cap de milícies i responsable de la Caserna d'E.R.C. com més tard, ocupats per la Federació de Barcelona el Castell de Montjuïc i l'edifici dels germans de la Doctrina Cristiana de la Bonanova, fou responsable també de les Casernes que la Federació hi establí.

Es van començar a formar columnes per anar als fronts d'Aragó, i la Federació organitzà la de Perez Farràs, la de Garcia Miranda, la que anà a Mallorca. Les dues darreres van ésser la "Francesc Macià" que comanava Perez Salas, i la "Lluís Companys" que comanava el malaguanyat capità Molino. Guinart fou, naturalment, com a president de la Federació, representant d'aquelles columnes.

Des del 19 de juliol, hi han hagut a Barcelona, molts dies que circularen rumors i es produïren inquietuts que semblaven absurdes, però que, de tant en tant, tenien una confirmació dolorosa. La Caserna d'E.R.C. per aquestes ocasions, tenia un Comitè militar de Defensa de l'edifici, i Guinart en formà part sempre.

Creada la Junta de Seguretat, Guinart fou nomenat president-delegat del Conseller. També ocupà fins fa poc la Direcció del Departament de Censura de la Conselleria de Governació.

Es, actualment, membre del Comitè Permanent del Partit i comissari-delegat de la Generalitat al Banc de la Propietat.

COM VEIEU LA POLITICA CATALANA?

-Voleu dir- respon Guinart al nostre repòrter- que no és encara un xic pretensions voler esguardar el panorama i descriure'l, com si el cel ja fos límpid i l'ambient us convidés a un examen serè i els

6 d'agost 1937

contorns de les coses es poguessin precisar? La convulsió i la turbulència han estat profundes, i no sempre hem pogut estar d'acord amb tots els seus resultats. Al costat de la satisfacció d'acabar amb molts prejudicis, he constatat molta inconsciència, molta insinceritat i molta delinqüència que s'arreceraven sota el mantell de la revolució.

-Així, doncs, vos veieu la política catalana...

-Espereu. Jo confio. Jo tinc fe en el triomf de la política de l'esperit. Vull dir la inspirada en sentiments d'humanitat, en actuacions honestes i en un gran amor a Catalunya. Aquesta política ha estat sempre la d'E.R.C. Ni en els moments més confusionaris que s'han produït des del 19 de juliol -crec poder afirmar-ho més que ningú- el nostre Partit no ha assassinat, ni expoliat cap ciutadà. En canvi, tenim militants nostres caiguts en la primera línia de combat, tant en els primers dies de l'esclat revolucionari, com, posteriorment, en els fronts de guerra. Em sembla, doncs, que per ésser la nostra actuació la més lleial i honesta, la més sincera, i col.laboracionista i la que més respon a la voluntat de les democràcies catalanes, la política d'E.R.C. predominarà.

Ah! però no sense una voluntat i una convicció fermes, sense lluites aferrissades amb tothom. A E.R.C. li cal proveir-se, encara, d'una major capacitat combativa per a fer reeixir victoriosament el nostre esperit indòmit de catalanitat. Ens hostilitzen, des d'un o altre flanc, els internacionalistes, els anarquistes- ja vàreu llegir les expressives manifestacions de "C.N.T.", el diari madrieny- els homes dels governs centrals, els immigrants que malpaguen la nostra abraçada constantment acollidora...

Insisteixo. La virtualitat dels nostres postulats, tota sola, tardarà a imposar-se sinó es desplega una gran activitat i una gran energia per part de tots els organismes i de tots els homes dirigents i responsables del Partit, als quals ha d'exigir-se el continuat contacte amb la massa i l'estímul de l'exemple de llurs conductes. La democràcia vol ésser orientada, i la nostra espera, disciplinadament, acatar les consignes que li siguin donades, o que emanin de les assemblees, respecte els problemes concrets que sorgeixen a caça moment.

UNA REVOLUCIO CONSTRUCTIVA.

-La revolució que s'ha produït sovint, en forma violenta i àdhuc suïcida ha d'esdevenir ara decididament constructiva i cal que, serenament, democràticament, plasmí en el paper el règim avançat que políticament, socialment i econòmicament, Catalunya es vulgui donar.

-En el paper, heu dit?

-Sí, perquè l'hora present exigeix -encara que, lamentablement, algu no ho vulgui reconèixer- la franca, generosa i comprensiva col.laboració de totes les forces antifeixistes per a determinar la implantació parcial de les reformes que unànimement estimin urgents, i necessàries, i, per a preparar aquell sistema que en matèria política, social i econòmica és precís que estabilitzi, temporalment, la Revolució.

6 d'agost 1937

-Creieu, doncs, que ha de transcórrer molt temps, en la preparació d'aquest nou sistema o règim?

-El temps que triguem a guanyar la guerra. Tot allò que pugui escindir-nos en matèria doctrinal, cal subordinar-ho a la unitat del poble que vol, primer, acabar amb els enemics.

-o-o-o-o-o-o-o-o-

J O S E P B O M B I

Magnífica representació d'aquest nervi que vigoritza i dona vida al nostre gloriós Exèrcit Popular, amb el nom de comissari de guerra, és en la nostra Brigada 136, la que encarna el company Josep Bombi.

Home madur, però pletòric de vigor i impetu de joventut, porta a la lluita que sostenim, l'ansia de la victòria que Catalunya sent.

Persona austera com poques, porta en el seu sí i es reflexe en el seu rostre, la serena i ferma expressió del combatent que espera amb fe i seguretat, el nostre triomf.

Diem fe i no esperança, perquè la seva seguretat en el triomf no és qüestió de sentiment, sinó que es fonamenta en un criteri de raó. Criteri de raó fundat en l'inacabable cabdal d'entusiasme, valor i discipline de què sap estem ben imposats, tots i cadascun dels soldats de la nostra Brigada i del nostre Exèrcit.

En Josep Bombi, no és inexpert en el càrrec difícil que exerceix ni en la manera positiva d'exercir-lo. Bon record i positiva efectivitat és el seu pas per la Divisió 30, on cada component de la mateixa té quelcom d'admirar al qui fou al mateix temps que un dels seus forjadors, el lleial i sincer amic de tots. El seu pas per la Divisió 30 ha deixat un estel d'afabilitat i capacitat en l'exercici del seu càrrec, que encara perdura i serà difícil de superar.

No és menys difícil el seu comès en la nostra Brigada; però davant d'homes (el seu temps) i de la seva voluntat, les dificultats s'esvaeixen. Amb uns caps i oficials que han tingut la sort de trobar, al costat del nervi militar que representen, el polític amb qui volen marxar junts i una tropa que el compren i estima, tant per la seva personalitat com pel que representa, cap obstacle insuperable pot trobar en l'exercici del seu càrrec.

Nervi polític -hem dit i repetit- Afegirem més. Nervi en el que s'uneixen les fibres de tot el que representant diversitat de matisos polítics, té un sel distintiu: "ANTIFEIXISME" sense deixar-ne predominar cap i fonent-los tots en una sola aspiració: lluitar, vèncer, guanyar la guerra!

Compren com ningú que la nostra obligació primordial és guanyar la guerra i a això dedica tota la seva atenció i incansable treball.

6 d'agost 1937

Coneixedor com ningú del seu comès, sap complir-lo com ningú.

Tota la Brigada i cada un dels seus components conaix ja el valor exacte del seu comissari, i saben aquilatar-lo, sentint-se satisfets de la seva personalitat.

La 136 Brigada desitja fervorosament que En Josep Bombi estigui junt amb nosaltres fins al triomf final, per bé de la República que defensem.

Pascual Grau.
capità de la 136 Brigada

NOTICIARI DEL
PARTIT

Nou Directori D'E.R.C.

El Consell Permanent d'Esquerra Republicana de Catalunya, després d'un detingut anàlisi de la situació política general, acordà, per unanimitat, la formació d'un nou Directori polític, amb plens poders, que portarà la direcció política del Partit.

Els membres del nou Directori són: Martí Barrera, Vicenç Bernades, Manuel Galés, Carles Pi i Sunyer, Miquel Santaló, Joan Sauret, Antoni Mª Sbert, i Josep Terradelles.

El Consell Permanent.

Barcelona, Agost del 1937.

DE LA DIVISIO 30

Lliurament d'un A
President de Cata-
lunya.

Ahir, a la una del migdia, els soldats de la que fou Divisio Macià-Companys, lliuraren al President de Catalunya el bust-retrat, obra de l'artista Victor Moré, amb l'ofrena del qual palesen la seva adhesió a l'home que més fidelment ha interpretat els sentiments de Catalunya i de la República.

AJUT CATALA PER A PODER ESSER L'AJUT DE TANTS, NECESSITA QUE TU
L'AJUDIS UNA MICA. Rambla de Catalunya, número 26.